

ELEONORA STEPĀŅUKA

Dzimusi 1932. gada 16. septembrī Rēzeknes rajona Kaunatas pagastā

Mācības: Laizānu Valsts kurlmēmo skolā, Rīgas Nedzirdīgo bērnu skolā, Rīgas Lietišķās mākslas vidusskolā

LNS biedre no 1950. gada

Darbs: LNS sistēmā no 1967. gada — Rīgas biedrības priekšsēdētāja, vēlāk instruktore; KC «Rītausma» mākslinieciskā vadītāja; apkopēja Centrālajā valdē.

Sabiedriskais darbs: vadošā pašdarbības aktrise KC «Rītausma» drāmas ansamblī; CV prezidija un Rīgas biedrības valdes locekle, Latvijas Tautas frontes Nedzirdīgo apvienības valdē u.c.

Mirusi 1990. gada 24. decembrī

1990. gada 21. decembrī piešķirts **Goda biedres nosaukums**.

Nedzirdīgo teātra zvaigzne

Eleonora Stepaņuka dzimusi Latgales zemnieku piecu bērnu ģimenē, no kuras savā dzīvē paņēmusi līdzīgu siltumu, čaklumu un cilvēku mīlestību. Agrā bērnībā saslimusi ar bērnu trieku, kuras rezultātā neglābjami cietis dzirdes nervs.

Mācījusies Laizānu Valsts kurlmēmo skolā, beigusi Rīgas Nedzirdīgo bērnu internātskolu. Izglītojusies Rīgas Lietišķās mākslas vidusskolas mākslas izšūšanas un trikotāžas nodaļā, iegūstot šajā specialitātē diplomu

un teicamu amata prasmi, ko vēlāk pielietoja gan darbā, gan drāmas ansambļa vajadzībām un ģimenē.

Tiešais un sabiedriskais darbs

Desmit gadus strādājusi dažādos uzņēmumos apgūtajā specialitātē, bet no 1967. gada — biedrības sistēmā: par Rīgas nodaļas priekšsēdētāju, vēlāk kultūras namā «Rītausma» kā kultūras darba organizatore. Viņas ziņā bija māksliniecisko kolektīvu darbs, viesizrāžu izbraukumi, viesu uzņemšana no citām zemēm. Viņa organizēja un vadīja interesantus tematiskus vakarus, lielus uzvedumus un daudzus citus pasākumus. Kādu laiku Eleonora bija arī rokdarbu pulciņa vadītāja.

Pašai dziedāji veica sabiedrisko darbu — gan kā CV prezidija locekle, gan kā Rīgas nodaļas valdes locekle, kādu laiku vadīja Latvijas Tautas frontes nedzirdīgo apvienības Rīgas nodaļu. Bet visvairāk dvēseles siltumu viņa atdeva nedzirdīgo teātra mākslas attīstībai.

Talantīga aktrise

Pirmās lomas Eleonora Nedzirdīgo biedrības drāmas ansablī sāka atveidot jau 1953. gadā, ātri izveidojoties par talantīgu un spilgtu aktrisi, nedzirdīgo teātra tradīciju kopēju visa sava mūža garumā. Ar iedzimtu inteliģenci un gudru prātu Eleonora iejutās visgrūtākajās lomās tādā repertuārā, kas pa spēkam tikai profesionālo teātru vadošām aktrisēm. Te pirmām kārtām minama Zane J. Raiņa lugā «Pūt, vējiņi» un Spīdola «Ugunī un naktī». Viņa pārliciecināti atveidoja visdažādākās lomas, sākot no komēdijām līdz klasiskām tragēdijām.

Eleonora bija drāmas ansambļa vecākā. Lietišķā mākslas vidusskolā un darbā Teātra biedrībā iegūtās prasmes viņai noderēja, veidojot skaistus kostīmus

skatuves vajadzībām.

Mīlestība, ģimene

Darbojoties ansablī, Eleonora sastapa dzīvesdraugu visam mūžam — Anatoliju Stepaņuku, arī talantīgu un vispusīgu cilvēku. Lielu labestību, sirsnību, garīgo un fizisko spēku dzīve prasīja, apvienojot maizesdarbu ar ģimenes rūpēm, audzinot divus dēlus.

Vairāk nekā trīsdesmit lomu iestudējumu dažādās lugās un uzvedumos, neskaitāmi daudz deklamāciju, monologu, intermēdijas, etīdes. Daudzas izrādes pašu mājās, viesizrādes citviet, pasākumu vadīšana un cilvēku virzīšana savas lielās mīlestības — teātra mākslas jomā...

Vienmēr skaisti saposusies, bieži latviešu tautastērpā, spoži izgaismota skatuvē, Eleonora nāk atkal, lai radītu kārtējo mākslas brīnumu, — tāda viņa paliks atmiņā tiem, kas viņu pazina.

Eleonora Stepaņuka aizgāja mūžībā 1989. gada Ziemassvētkos. Pēc nāves viņai piešķirts LNS Goda biedres nosaukums (1990). **I.I.**

Elvīra Elksne, kultūras nama drāmas kolektīva režisore:

«Cilvēks var aiziet no mums, bet paliek viņa garīgā darba vērtība, ko esam sevī uzņēmuši, kas mūsos paliks, mūs bagātinās — tā tad nezudīs. Eleonora caur saviem skatuves tēliem mums devusi daudz gaismas un garīguma.»

